

Klímamumus

A klímavészhelyzet 2022 elején már nem csak az energiapolitikát uralja (lásd energiaátmenet, azaz a „tiszta” szél- és napenergia hiedelme).

Magyar Hírlap, 2022. február 9.

A klímavészhelyzet 2022 elején már nem csak az energiapolitikát uralja (lásd energiaátmenet, azaz a „tiszta” szél- és napenergia hiedelme). Ott van az élelmiszerellátás kérdéskörében, az úgynevezett fenntartható földhasználati és a metánkibocsátás-csökkentési követelésekben, életünk minden területére begyűrűzött. A klímaváltozás elleni küzdelem 2015 óta számít az ENSZ egyik, 13-as számú, úgynevezett fenntartható fejlődési célkitűzésének. 2019 szeptemberében az ENSZ főtitkára klímavészhelyzetet hirdetett. (Erre az alkalomra vitorlázott Greta Thunberg New Yorkba.) A klímavírus gyorsan elkezdett a világban terjedni, de mire Budapestre ért (Karácsony 2019. november 5-én hirdette ki a klímavészhelyzetet), akkorra már megjöttek a hírek az első kínai koronavírus-megbetegedésekről. (A Covid-19-ben a szám a felbukkanás évét jelöli.) A járvány kitörése után globalista körökből egyre gyakrabban írtak a Covid-19-korlátozások és a klímaszükséghelyzet közötti párhuzamról, és felvetették a Nagy Világújraindítás (The Great Reset) gondolatát. 2020 júniusában a World Economy Forum (WEF) honlapján a Great Reset már világtervként bukkant fel. Klaus Schwab, a WEF alapító elnöke szerzőségével pedig 2020 júliusában könyv formájában is megjelent a komplett program, Covid-19: A Nagy Világújraindítás (Covid-19: The Great Reset) címmel. A Nagy Világújraindítást a 2021. januári davosi csúcson nyilvánosan tárgyalták, és többek között Ursula von der Leyen is méltatta. A 2021 augusztusában kiadott IPCC (Éghajlatváltozási Kormányközi Testület) jelentésének vezetői összefoglalója szerint a jelenkori felmelegedés példátlan, és azt nem okozhatta sem a Nap, sem a vulkánok, csakis az ember. Igen ám, de ez az állítás a négyezer oldalas jelentésben nincs megalapozva. (Maglehet, hogy majd utólag alapoznak, hiszen – amint az IAR6 P54/WGI-14 címe tanúsítja – van példa arra, hogy léteznek „a tudományos és műszaki értékelésben átvezetendő változtatások, a már elfogadott vezetői összefoglalóval való összhang biztosítása érdekében”).

Tavaly ősszel a Glasgow-i COP-26 és az egész nemzetközi tudományos intézményrendszer teljes gőzzel az alaptalan IPCC vezetői összefoglalót nyomatta. (Legnagyobb sajnálatomra a Magyar Tudományos Akadémia is. Az Mta.hu-n közzétett vitalezárást nem kommentálom: hagyom, hogy hasson.) 2022 januárjában – közvetlenül az ideai davosi WEF-csúc előtt – megjelent a Nagy Világújraindítás második része. A kötet címe: A Nagy Narratíva (The Great Narrative). Semmi kétségünk ne legyen: e két kötet az emberiség homogenizálását kívánó globalisták bibliája. A természetet (Istent) persze kihagyják a számításból. A „tudományos globalizmus” nevében, 2021-től már cenzúrát is működtetnek (Climate Feedback, lásd Magyar Hírlap 2021. szeptember 15.) Visszaélnék az áltudomány elleni küzdelemmel. Annak nevében, ha kell, még a csillagot is lehazudják az égről.

A klímaváltozás jelentőségének megítélése érdekében vegyük elő Occam borotváját. Ez egy olyan filozófiai elv, amely rendkívül hatékonyan elősegíti a lényeglátást. „Borotváljuk le a szükségtelen részleteket! – valami ilyesmit mondott Occam (egy középkori ferences szerzetes és filozófus), aki szerint egy adott jelenséget egyformán jól leíró magyarázatok közül a minél kevesebb feltételezést magában foglalót kell választani. Azokat pedig, amelyek nem változtatnak végeredményen, ki kell zárni.

A kérdés az, hogy milyen hatással járna az emberi tevékenység és a környezet kapcsolatára, ha nem lenne éghajlatváltozás, vagy ha az elmúlt évtizedekben felmelegedés helyett lehűlés lett volna? A képzeletbeli kísérlet eredménye az, hogy ha semmi más nem változott volna, majdnem ugyanilyen mértéktelen fogyasztói társadalom alakult volna ki. (Csak azért majdnem, mert van különbség: hidegben kevésbé kényelmes az élet.) Következésképpen az ember környezeti hatásában az éghajlatváltozásnak csekély szerepe van. Az éghajlatváltozás ebben az ok-okozati láncolatban:

szükségtelen láncszem. Javaslom, borotváljuk le! Ha a klímajesztgetést kivennék a Nagy Világújraindítás indokai közül, szinte semmi sem maradna. Beleolvastam a Nagy Narratívába. Ebben is csak a propagandát nyomatják. Átbillenési pontokra és küszöbértékekre hivatkoznak, amik egy kaotikus rendszerben amúgy is vannak, Nyugat-Antarktisra, ahol vulkánok pöfögnek, és így tovább. Haladás, hogy legalább a jegesmedvéket levették a napirendről. A klímafenyegetés nem más, mint klímamumus.

A szén-dioxidot káros anyagnak állítják be, és a világban sajnos már sokakkal elhitették, hogy aduász van a kezükben. Tudományos meggyőződéseim szerint semmiféle aduászuk nincs. (Azt gondolom, tudatosan blöffölnek.) Más kutatók persze másképpen gondolják. A természet működik, meg kell figyelni: folyamatosan mérni, az adatokat feldolgozni és megjeleníteni, és igyekezni a jelenségeket minél mélyebben megérteni, végül a feltételezéseket megvitatni. Csak így lehet közelebb jutni az igazság megismeréséhez. Akik erről az útról letérnek, és azt hajtogatják, hogy a klímatudomány feladata már nem az okok kutatása, hanem a hatások tanulmányozása: tudományidegen érdekek szolgálatában állnak. Sajnos a klímaakciózásba való befektetés, a széntelenítés költségének megfizettetése az emberekkel, a klímakoalíciók építése lett a világ legnagyobb üzleti lehetősége és tudományfinanszírozási forrása. Az előbb említett klímátételek mindegyike nevesítve szerepel a World Economy Forum programjában. A klímamumust még azok is elutasítják, (például Björn Lomborg és a Nobel-díjas William Nordhaus környezetközgazdász, Michael Schnellenberger környezeti aktivista, Steven Koonin fizikus) akik egyébként elfogadják a szén-dioxid-hipotézist.

A klímamumussal takargatott fő probléma az, hogy a világot most ugyanaz a mohó világelit akarja megmenteni, amely a mértéktelen fogyasztásra rávette az embereket. Mézes-mázos szavakkal. Hogy valójában mi várható, ha a világlobalom megvalósul, arra a legjobb illusztráció talán az 1973-ban készült, de 2022-ben játszódó film: a Zöld szója (Soylent Green).

A Soylent Industries (a Szójalencse cég) – irányítja a fél világ étellellátását, és mesterségesen előállított ostyákat árul különböző neveken: „Soylent Red” (vörös szója), „Soylent Yellow” (sárga szója) és a legújabb, legtáplálóbb termékük: „Soylent Green” (zöld szója), ami a reklám alapján planktonból készül. Hátborzongató történet. A filmbéli klímakatasztrófa persze nem következett be, de a modell (végzetes megosztottság az uralkodók és a nyomorba döntött nép között) találó leírása annak, ami felé a világelit ma mindnyájunkat lökni akar. Vajon akarjuk-e ezt?

Szarka László Csaba